

Sygn. akt VI Ka 79/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Sędziowie SO Waldemar Masłowski

SO Andrzej Wieja

Protokolant Konrad Woźniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2015 r.

sprawy **B. K.**

oskarżonej z art. 284 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 19 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 604/14

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonej B. K. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Zgorzelcu do ponownego rozpoznania

Sygn. akt VI Ka 79/15

UZASADNIENIE

B. K. została oskarżona o to, że w dniu 4 października 2013 roku w Z., rejonu (...) przywłaszczyła pojazd marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości 163,900 zł, powierzony jej na podstawie umowy leasingu nr (...) zawartej w dniu 11 marca 2013 roku z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł., działając na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł., tj. o czyn z art. 284 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 19 grudnia 2014r. w sprawie sygn. akt II K 604/14 uniewinnił oskarżoną B. K. od popełnienia zarzucanego jej czynu i na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł prokurator zaskarżając orzeczenie Sądu I instancji w całości na niekorzyść oskarżonej B. K..

Powołując się na art. 438 pkt 3 kpk skarżący zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w przyjęciu, że oskarżona nie zrealizowała swoim zachowaniem znamion czynu z art. 284 § 2 kk, podczas gdy całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności zeznania R. K., T. M. oraz K. W., a także dokumentacja dotycząca leasingu pojazdu, jak też jego prawidłowa analiza, czego nie dokonał Sąd I instancji, prowadzi do wniosku, iż oskarżona popełniła zarzucany jej czyn.

Apelujący zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zarzut błędnych ustaleń faktycznych zawarty w apelacji prokuratora jest zarzutem trafny. Na uwzględnienie zasługuje sformułowany w apelacji oskarżyciela publicznego postulat o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgorzelcu.

Podstawą wydania wyroku uniewinniającego oskarżoną B. K. od popełnienia zarzucanego jej czynu przez sąd I instancji było ustalenie, iż jej działaniu nie towarzyszył zamiar określony jako animus rem sibi habendi. Ustalenie to w ocenie sądu odwoławczego jest ustaleniem błędnym.

Bezsporne w sprawie jest, że w maju 2013r. (a więc już w dwa miesiące po zawarciu umowy leasingowej) ze względu na trudności finansowe firma oskarżonej, która była leasingobiorcą – Fabryka (...)B. K.Spółka Jawna w Z. zaprzestała spłacania rat leasingowych. Podobnie jak to, że w dniu 19.09.2013r. (...) sp. z o.o. w Ł. wypowiedział przedmiotową umowę leasingu zobowiązując do zwrócenia jej przedmiotu w terminie do 03.10.2013r. Przedmiotowy samochód został oskarżonej odebrany przez policję dopiero w dniu 27.03.2014r. przez okres zatem prawie pół roku oskarżona używała samochodu marki M. (...) w sposób bezprawny.

Błędnie ocenione przez sąd rejonowy wyjaśnienia oskarżonej spowodowały, iż sąd ten nie dopatrył się w jej zachowaniu znamion występku przywłaszczenia powierzonej rzeczy ruchomej. Sąd ten w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 4 uzasadnienia) stwierdza, że nie znalazł podstaw do twierdzenia, iż zachowanie B. K. nakierowane było na pozbawienie leasingodawcy władztwa nad przedmiotem leasingu. Twierdził dalej, że oskarżona „nastawiona była na kontynuowanie leasingu” i nigdy nie „wypowiedziała, ani nie zmanifestowała, że nie zamierza zwrócić pojazdu właścicielowi”.

Tymczasem z zeznań świadka K. W. (k. 141-142) wynika wbrew ustaleniom sądu, że oskarżona kilkakrotnie jedynie deklarowała spłatę zobowiązania ale tego nie uczyniła., że był utrudniony kontakt z oskarżoną. Podobnie zeznawali świadkowie T. M. (k.142) i R. K. (k.114-115) – pracownicy firmy (...), która z ramienia leasingodawcy zajmowała się windykacją po wypowiedzeniu przedmiotowej umowy. Z zeznań tych świadków wynika, że kontakt z oskarżoną był utrudniony i nie dotrzymywała ona umówionych terminów spotkań, pracownicy firmy (...) nie byli wpuszczani na teren posesji firmy (...). Oskarżona też nie wywiązała się ze złożonego (już w listopadzie 2013r.) zobowiązania zwrócenia zaległości za leasing i odstawienia samochodu na parking w G.. Kompletnie nieprzekonywujące są w tej mierze wyjaśnienia oskarżonej, że pracownicy firmy (...) nie posiadali oryginałów udzielonych im pełnomocnictw, ani, że z przyczyn finansowych nie mogła odstawić samochodu na wyznaczony parking. Twierdziła, że auto cały czas nie było przez nią użytkowane i stało na terenie firmy. Z zeznań funkcjonariuszy policji M. S. (k.156v.) i K. D. (k.156v.) wynika bowiem, że nawet w dniu kiedy pojazd został oskarżonej odebrany nie było go na terenie firmy (...), a dopiero po kilkudziesięciu minutach jej córka przyjechała przedmiotowym samochodem.

Zgodzić się należy ze skarżącym, że wbrew ustaleniom sądu meriti po stronie oskarżonej istniał zamiar określony w doktrynie prawa jako animus rem sibi habendi. Sąd odwoławczy nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia zachowania oskarżonej jak tylko chęć zatrzymania rzeczy dla siebie. To zaś chociażby w myśl cytowanego przez sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 6.01.1978 r. V KR 197/77, (OSNPG 1978, z.6, poz.64) wystarcza do przypisania wypełnienia znamion występku z art.284§2 k.k.

Należy w tym miejscu przywołać orzeczenie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26.09.2012r. sygn. akt II AKa 269/12, (LEX nr 1220382), iż obowiązek zwrotu bezprawnie zabranej lub przywłaszczonej rzeczy ciąży na każdym sprawcy przestępstwa kradzieży lub przywłaszczenia i gotowość wykonania tego obowiązku nie wyklucza przestępstwa. Wyżej już wskazano, że B. K. od maja 2013 r. nie płaciła już rat leasingowych. We wrześniu 2013r. umowa ta została jej wypowiedziana i zażądano zwrotu jej przedmiotu. Oskarżona wbrew ustaleniom sądu I instancji

nie inicjowała kontaktów z bankiem w sprawie „kontynuowania umowy leasingu”. Pomijając nieprzekonywujące wyjaśnienia oskarżonej co do braku właściwego umocowania pracowników firmy (...) do odzyskania leasingowanego przez nią samochodu zauważyć należy, że jak wynika z zeznań świadka R. K. (k. 21 i k.114) w dniu 8 listopada 2013r. spotkała się ona z oskarżoną, która zobowiązała się do zapłaty zaległości wynikających z umowy leasingu i zwrotu jej przedmiotu do dnia 13 listopada 2013r. Po tym terminie nie udało się jej już skontaktować z oskarżoną. Bez wątplenia zatem z całą pewnością można stwierdzić, że przynajmniej od tego momentu B. K. miała pełną wiedzę i świadomość odnośnie zaległości związanych z leasingowaniem samochodu marki M. i wynikających konsekwencji z tytułu wypowiedzenia jej umowy przez leasingodawcę. W związku z tym w czasie kiedy oskarżona mając pełną świadomość, że nie jest już uprawniona do decydowania o przedmiotowym pojeździe dysponowała nim jak właściciel (co zresztą ustala sąd rejonowy), nawet dokonując jego naprawy (co wynika wprost z jej wyjaśnień). Bez znaczenia jest przy tym deklarowana przez oskarżoną gotowość zwrotu przedmiotu leasingu.

Reasumując stwierdzić należy, że zarówno ustalenia sądu I instancji odnośnie braku znamion przywłaszczenia przedmiotowego samochodu, jak i dokonana przez ten sąd ocena prawna zachowania oskarżonej są wadliwe. Stąd też zaskarżony wyrok należało uchylić, a sprawę przekazać sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd I instancji przeprowadzi postępowanie w zakresie niezbędnym do wydania wyroku. W szerokim zakresie może skorzystać z przepisu art. 442§2 k.p.k. Winien jest również poczynić prawidłowe ustalenia w zakresie czasu, kiedy u oskarżonej skrytalizował się zamiar przywłaszczenia. Wydaje się, iż zamiar przywłaszczenia samochodu może wynikać z niewywiązania się jego zwrotu po dacie, kiedy oskarżona była do tego zobowiązana w związku z wypowiedzeniem jej umowy o czym świadczą jej zachowania wobec przedstawicieli firmy windykacyjnej odmawiające wydania przedmiotowego pojazdu.